

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci žalobcu: **JUDr. M. K.**, *zastúpeného advokátom JUDr. J. P.*, proti odporcovi: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru, Krajský dopravný inšpektorát, oddelenie bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií v Košiciach**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-66-1/DI-1-2005 zo dňa 25. mája 2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 S 38/2005-60 zo dňa 19. marca 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 S 38/2005-60 zo dňa 19. marca 2008 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. KRP-66-1/DI-1-2005 zo dňa 25. mája 2005. Týmto rozhodnutím žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov zmenil rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach č. ORP-660/DI-S-2004 zo dňa 7. marca 2005 tak, že v prvom odseku výroku predmetného rozhodnutia vypustil časť „JUDr. M. K. dňa 31.7.2004 v čase o 19.31 hod. viedol motocykel továrenskej značky Babetta v obci M., okres M.“, ktorý nahradil znením „JUDr. M. K. dňa 31.7.2004 v čase o 19.31 hod. viedol motocykel továrenskej značky Babetta bez riadne upevnenej schválenej ochrannej prilby v obci M., okres M.“, v druhom odseku výroku predmetného rozhodnutia

vypustil časť „Uvedeným konaním JUDr. M. K. porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“ a nahradil ho textom „Uvedeným konaním JUDr. M. K. porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. b/ a § 5 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“, a za druhým odsekom výroku predmetného rozhodnutia pri uložení sankcie vypustil časť „2. zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 14 mesiacov, pričom v zmysle § 14 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov táto doba začína plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia“ a nahradil ho textom „2. zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 14 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia“. Ostatné časti predmetného rozhodnutia ostali nezmenené.

Krajský súd dospel k záveru, že správne orgány vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Žalovaný vyhodnotil skutkový stav na základe dôkazov, ktoré boli vykonané pred správnym orgánom prvého stupňa a ktoré považoval pre svoje rozhodnutie za postačujúce. Ďalšie dôkazy nevykonal, nakoľko žalobca žiadne konkrétne dôkazy vykonať nenavrhol. Vychádzajúc zo znenia § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní žalovaný ako odvolací orgán bol oprávnený rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zmeniť, pretože zistil, že sú preto dôvody, ktoré vyplývajú z obsahu spisového materiálu, t.j. považoval za preukázané, že žalobca porušil povinnosť vyplývajúcu mu z § 5 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z.z., pretože jazdil bez ochrannej prilby, čo je potrebné považovať za priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. Správny orgán prvého stupňa vo svojom rozhodnutí, ako to vyplýva z jeho výrokovej časti, spáchanie priestupku podľa tohto zákonného ustanovenia konštatuje, avšak porušenie tejto povinnosti vo výrokovej časti označením konkrétneho zákonného ustanovenia neuviedol. Uvedený nedostatok bol preto odstránený žalovaným. Tento v rámci kompetencie zmenil prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu spresnením aj tej časti výroku, ktorá sa týkala uloženia sankcie pod bodom 2., ktorú zosúladiť so zákonným znením § 14 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.

Krajský súd považoval rozhodnutie žalovaného za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom, preto postupujúc podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi nepriznal právo na ich náhradu.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal odvolanie a žiadal, aby odvolací súd vyhovel jeho žalobe, prípadne zrušil rozhodnutie správnych orgánov a vrátil vec na ďalšie konanie na prvostupňový orgán, alebo konanie zastavil. Uviedol, že správne orgány nedostatočne vyhodnotili dôkazy a nepožiadali o predloženie dôkazov a označenie svedkov. Krajský súd pri rozhodovaní nebral do úvahy predložené písomné vyhlásenia svedkov. V jeho prípade bol postup policajta nesprávny a žiadal jeho konfrontáciu s policajtom M. L.. Taktiež žiadal, aby súd vypočul svedkov. Za pravdivé považoval zistenie, že nemal osobné doklady. Napriek tomu považuje postup policajta za nesprávny, lebo do jeho záznamu policajt uviedol ten istý text ako

M. P.. M. P. je ochotný v jeho priestupkovej veci vypovedať, prípadne podať písomné vyjadrenie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že pri hodnotení dôkazov postupoval v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 a 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní a hodnotil dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Žalobca v správnom konaní nevyužil svoje práva ustanovené v § 73 ods. 2 zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a nenavrhol dôkazy na svoju obhajobu. Žalobca na ústnom pojednávaní o priestupku dňa 07.03.2005 uviedol, že svedkov uvedie v odvolaní. V odvolaní zo dňa 24.03.2005 nie je uvedený ani jeden svedok. Žalovaný nemá dôvod pochybovať o dôveryhodnosti skutočností, ktoré uviedli vo svojom zázname členovia hliadky PZ, ktorí kontrolovali žalobcu. Žalovaný uviedol, že svoje rozhodnutie považuje za vydané v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní ako aj so zákonom SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250j ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12.02.2009 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie) preskúmava súd iba či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného v rozsahu žalobných bodov uvedených v žalobe žalobcu postupoval v intenciách vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich správne súdnictvo.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil nasledovné skutočnosti:

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Michalovciach č. ORP-660/DI-S-2004 zo dňa 7. marca 2005 bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. f) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorého sa mal dopustiť tak, že dňa 31.07.2004 o 19.31 hod. v obci M. viedol motocykel továrenskej značky BABETTA, pričom pri kontrole hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ bolo zistené, že nemal u seba doklady potrebné k vedeniu vozidla a nerešpektoval výzvu k vykonaniu dychovej skúšky na zistenie požitia alkoholických nápojov a túto odmietol vykonať. Predmetným konaním žalobca porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c), § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov. Žalobcovi boli uložené sankcie:

1. pokuta vo výške 7000,-- Sk,
2. zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 14 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Žalovaný správny orgán konajúc o odvolaní žalobcu rozhodnutím č. KRP-66-1/DI-1-2005 zo dňa 25. mája 2005 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov zmenil rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ č. ORP-660/DI-S-2004 zo dňa 7. marca 2005 tak, že v prvom odseku výroku predmetného rozhodnutia vypustil časť „JUDr. M. K. dňa 31.7.2004 v čase o 19.31 hod. viedol motocykel továrenskej značky Babetta v obci M., okres M.“, ktorý nahradil znením „JUDr. M. K. dňa 31.7.2004 v čase o 19.31 hod. viedol motocykel továrenskej značky Babetta bez riadne upevnenej schválenej ochrannnej prilby v obci M., okres M.“, v druhom odseku výroku predmetného rozhodnutia vypustil časť „Uvedeným konaním JUDr. M. K. porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“ a nahradil ho textom „Uvedeným konaním JUDr. M. K. porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c/, § 4 ods. 2 písm. b/ a § 5 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov“ a za druhým odsekom výroku predmetného rozhodnutia pri uložení sankcie vypustil časť „2. zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 14 mesiacov, pričom v zmysle § 14 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov táto doba začína plynúť odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia“ a nahradil ho textom „2. zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 14 mesiacov

odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia“. Ostatné časti predmetného rozhodnutia ostali nezmenené.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania č. ORP-660/DI-S-2004 zo dňa 7. marca 2005 vyplýva, že žalobca poprel, žeby bol dňa 31.07.2004 ako účastník cestnej premávky kontrolovaný hliadkou PZ. Na svoju obhajobu neuviedol žiadnych svedkov s tým, že ich uvedie v odvolaní. Dôkazy na svoju obhajobu neuviedol ani v odvolaní zo dňa 24.03.2005, ktorým napadol rozhodnutie o postihu za priestupok zo dňa 07.03.2005.

Podľa § 3 ods. 1 písm. c) zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov účastník cestnej premávky je povinný poslúchnuť pokyn, výzvu, príkaz alebo požiadavku policajta súvisiace s výkonom jeho oprávnení v cestnej premávke, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b) citovaného zákona vodič je povinný mať pri sebe doklady na vedenie a premávku vozidla predpísané týmto zákonom alebo osobitnými predpismi.

Podľa § 5 ods. 2 citovaného zákona vodič motocykla a jeho spolujazdec sú povinní počas jazdy používať riadne upevnenú schválenú ochrannú prilbu, počas jazdy nesmie vodič motocykla ani jeho spolujazdec jesť, piť, ani fajčiť.

Podľa § 22 ods. 1 písm. f) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupku sa dopustí ten, kto ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou omamnou látkou, hoci to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Podľa písm. k) citovaného zákonného ustanovenia priestupku sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h) poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia za priestupok podľa odseku 1 písm. k) možno uložiť pokutu do 2000,-- Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. c) a d) možno uložiť pokutu do 5000,-- Sk a zákaz činnosti do 6 mesiacov, za priestupok podľa odseku 1 písm. a), b) a l) možno uložiť pokutu do 7000,-- Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. j) možno uložiť pokutu do 10 000,-- Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. g) a i) možno uložiť pokutu do 10 000,-- Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. e), f) a h) možno uložiť pokutu do 15 000,-- Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov.

Podľa § 14 ods. 1 citovaného zákona zákaz činnosti možno uložiť len za priestupky uvedené v osobitnej časti tohto zákona alebo v inom zákone na čas

v nich ustanovený, najdlhšie na dva roky a ak ide o činnosť, ktorú páchatel' vykonáva v pracovnom alebo inom obdobnom pomere alebo na ktorú treba povolenie alebo súhlas štátneho orgánu a ak páchatel' spáchal priestupok touto činnosťou, alebo v súvislosti s ňou.

Podľa ods. 2 citovaného zákonného ustanovenia do času zákazu činnosti sa započítava čas, po ktorý páchatel' na základe opatrenia orgánu štátnej správy vykonaného v súvislosti s prejednáványm priestupkom nesmel už túto činnosť vykonávať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaného odvolania posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. S ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie o priestupku bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu. Konečne podľa § 245 ods. 2 O.s.p. posudzoval, či hodnotenie dôkazov zodpovedalo zásadám voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovenia § 34 ods. 5 zákona o správnom konaní a či nevybočilo z jeho medzí.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (*in dubio pro reo*).

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 51 zakotvuje, že „ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní“. V odkaze pod čiarou č. 4 uvádza zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). To znamená, že správne orgány musia v konaní a pri rozhodovaní dodržiavať najmä základné zásady správneho konania (§ 3), ustanovenie správneho poriadku týkajúce sa zisťovania podkladov pre rozhodnutie (§ 32 a nasl.) ako aj ustanovenia správneho poriadku zakotvujúce finálne štádium správneho konania, t.j. vydanie rozhodnutia (§ 46 a nasl.).

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou zo základných zásad správneho konania je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah

medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy Slovenskej republiky majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu vecí. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolací súd nemá pochybnosti o tom, že je právom správneho orgánu, ktorý vedie konanie o priestupku rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná. Je na úvahe správneho orgánu rozhodnúť, či určitý dôkaz nie je potrebné vykonať (§ 32 správneho poriadku).

Oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie ako aj výber dôkazných prostriedkov vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní ako aj z vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené, taktiež zo zásady hospodárnosti a rýchlosti konania (§ 3 ods. 3 posledná veta správneho poriadku). To však neznamená, že by správny orgán v prípade konania o priestupku, ktoré má v zmysle ustálenej štrasburskej judikatúry v zásade charakter konania o trestnom obvinení nerešpektoval procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejnený v Zbierke zákonov č. 209/1992 Zb.), ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces.

Podľa čl. 1 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na vykonanie ktorých nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené ustanoveným spôsobom, majú prednosť pred zákonmi.

Keďže Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) je medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky je postavený na úroveň ústavného zákona. To znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Bolo by v rozpore s princípmi právneho štátu ak by právo na spravodlivý proces nebolo dodržané.

Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. V podobe ústavných princípov sú nadriadené Občianskemu súdnemu poriadku a Trestnému poriadku. Zo štrasburskej judikatúry vyplýva, že tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne a exekučné.

Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp „rovnosti zbraní“, „kontradiktórnosť súdneho konania“, „právo osobnej prítomnosti na konaní“ a „zákaz inkriminácie vlastnej osoby“.

Článok 6 ods. 3 Dohovoru zakotvuje minimálne práva obvineného z trestného činu. Podľa písmena d) cit. článku obvinený z trestného činu má právo vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nie je rozhodujúca klasifikácia protiprávneho konania na správne delikty a trestné delikty vnútroštátnym právnym poriadkom. Napr. v rozsudkoch Kadubec proti Slovensku a Lauko proti Slovensku (rozsudky sú zo dňa 02.09.1998), v ktorých išlo o právo na preskúmanie rozhodnutia o postihu za priestupok súdom, Európsky súd pre ľudské práva vychádzal najmä zo zákona o priestupkoch, ktorý je adresovaný všetkým občanom. Nejde o predpis, ktorý by bol adresovaný iba obmedzenej skupine občanov a aj sankcie, ktoré boli v predmetných veciach uložené (pokuty vo výške 1000 Sk a 300 Sk) považoval súd za sankcie represívneho charakteru. Európsky súd pre ľudské práva dospel k záveru, že ide o trestné veci (matiere penále, criminal matters) a to bez ohľadu na relatívne nízke sankcie.

Vo všetkých veciach, ktoré je možné subsumovať pod pojem „veci trestného charakteru“, musí mať osoba proti ktorej sa vedie konanie, možnosť domôcť sa práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru.

Princíp „rovnosti zbraní“, t.j. že každá strana v konaní musí mať rovnakú príležitosť predložiť svoj prípad a žiadna z nich nesmie byť podstatne zvýhodnená vo vzťahu k druhej strane, platí aj v občianskoprávnom konaní a taktiež pri preverovaní zákonnosti a postupu orgánov verejnej správy súdom. Tento princíp musí byť premietnutý do celého procesu, ak má byť proces spravodlivým.

Odvolací súd dospel k záveru, že v prípade žalobcu išlo o vec trestného charakteru.

Zo spisu nesporne vyplýva, že žalobca v správnom konaní, hoci spáchanie priestupku popieral, nenavrhol vykonať žiadny dôkaz svedčiaci v jeho prospech.

Naproti tomu v spise sú záznamy o podaní vysvetlenia spísané na OR PZ v Michalovciach, ODI dňa 12.02.2005 s práporčíkom M. L. a podpráporčíkom E. K., ktorí v nich zhodne popísali okolnosti, za ktorých došlo k zisteniu priestupku. Uviedli, že dňa 31.07.2004 boli velení do hliadkovej služby v čase povodní v obci M., pričom ako hliadka so služobným motorovým vozidlom stáli na cintoríne v obci M. a zastavovali vozidlá, aby tieto nešli v smere na obec H. M. Uviedli, ako po ceste smerom k hliadke išiel motocykel značky Babetta s vodičom bez ochrannej a riadne upevnenej prilby, pričom tento bol zastavený predpísaným spôsobom. Nemal pri sebe doklady potrebné k vedeniu vozidla, predstavil sa hliadke ako JUDr. M. K., pričom následne bol lustrovaný cez operačné stredisko OR PZ Michalovce, kde údaje o osobe poli potvrdené. Išlo o pána vo veku zhruba 56 rokov a podľa ich názoru tento bol zjavne pod vplyvom alkoholických nápojov. Menovaný bol sám. Vychádzajúc z uvedeného bol vyzvaný na vykonanie dychovej skúšky na zistenie požitia alkoholických nápojov, ktorú odmietol vykonať s tým, že on ako právnik nebude pred ľuďmi fúkať. Taktiež bol vyzvaný, aby sa prípadne podrobil lekárskemu vyšetreniu na odber krvi a iného biologického materiálu, čo taktiež odmietol. Vzhľadom na uvedené bola spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku, ktorú odmietol podpísať s tým, že ďalšia jazda mu bola zakázaná.

Žalobca až k podanej žalobe pripojil čestné prehlásenia (úradne neoverené) M. K. a M. Š., všetky zo dňa 10.12.2004, kde títo potvrdzujú, že v predmetný deň na Babette prišiel syn žalobcu M. K., túto mal odstaviť pri otcovi a s kamarátmi odísť k povodni. Po príchode mal syn žalobcu na Babette odísť domov. Napokon žalobca v podanom odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadal o vykonanie priamej konfrontácie s policajtom M. L..

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, pričom je pre nich rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súdny prieskum nepredstavuje pokračovanie správneho konania. Povinnosťou súdu v správnom súdnictve nie je namiesto správneho orgánu vykonávať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci.

Odvolačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Hodnotenie dôkazov patrí výlučne do ich právomoci, pričom v tomto postupe ani odvolací súd nezistil pochybenie. Napadnuté rozhodnutie žalovaného je aj náležite odôvodnené.

Podľa názoru odvolacieho súdu v administratívnom konaní správne orgány rešpektovali procesné práva žalobcu, ktorý bol obvinený z priestupku. Nemožno súhlasiť s názorom žalobcu, že žalovaný ako odvolací orgán ho mal vyzvať, aby označil svedkov. Ak žalobca mal záujem na tom, aby svedkovia boli vypočutí, mal týchto svedkov konkrétne uviesť a domáhať sa ich vypočutia, prípade žiadať vykonanie konfrontácie s policajtom M. L.. Zo spisu však nesporne vyplýva, že

žalobca v administratívnom konaní ostal absolútne pasívny a nevyužil svoje práva obvineného z priestupku.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vec podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní nad rámec rozsahu vlastného zisťovania má žalovaný a prvostupňový správny orgán len v rozsahu dôvodov a skutočností (vrátane návrhov na vykonanie dôkazov), ktoré žalobca v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by žalovanému a prvostupňovému správny orgán vznikla povinnosť, aby sami domýšľali právne relevantné dôvody svedčiace v prospech žalobcu, ktoré nim neboli uplatnené a následne k týmto dôvodom vykonávali príslušné skutkové zistenia.

Žalobca v odvolaní podľa názoru odvolacieho súdu neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vypořiadal a ktorými by bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie jeho subjektívnych práv, alebo preukázal, že správne orgány svojim postupom porušili základné zásady správneho konania a konania o priestupkoch (§ 73, § 74), a že by pri hodnotení nimi vykonaných dôkazov porušili ustanovenie § 34 ods. 5 správneho poriadku.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. s poukazom na § 246c O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom právo na ich náhradu (žalobca nemal v konaní úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 12. februára 2009

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová